

A KÁVÉ.. 1.

Lektorált változat

A VERSELTJA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2016.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 49 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Győri Nagy Attila:

Karácsonyi kávé

II. helyezett lett:

Nagy Antal Róbert:

Egy jó kávé után

III. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin:

Az ültetvényeken túl

című írása.

Gratulálunk!

Dobrosi Andrea: Édes élet

- Írj az életről! - mondta kedvesen,
a szájából lógott egy szalmaszál.
- Az nem is olyan könnyű, Kedvesem.
  - Akkor legyen az a kávéskanál.

- Inkább írok róla, vagy a zacchról,
meg ahogy reggel a nedűt isszák,
az sem érdekel, ha megharagszol,
mert nem ismered az ital titkát.

- Rendszerben - s kiköpte a szalmaszálat.
  - Taníts, hogy jól induljon a napod,
mikor kávéért folyik a nyálad,
sajnos én csak a második vagyok.

- Először is, érezd az illatát,
benne az esszenciát, zamatot,
ahogy az egész tested járja át,
pedig te még azt fel se kavarod!

- Ne szólj - mert Kedvesét ismerte - ,
tej, tejpör, tejszín bele vétek...
- s ő ilyesmivel sohasem viccelne,
kihunyánának a napban a fények.

Az ajtófélfának dőlt az Édes,
hisz párja micsoda hévvel beszélt,
s elhatározta, ha már lehetséges,
reggel kávéval várja Kedvesét.

- Másodjára pedig - jól jegyezd meg -
nem édes se cukortól, se pöttytől,
azt magadnak kell megfűszerezned,
ahogy iszod, íze beléd fröcsköl.

Lám, ez az igazi élet, hidd el,
most eredj, főzz egy adagot nekem -
s mint aki viccet azt nem is ismer,
néz a polcra, s szól: - Ott a csésze, fenn.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kávét öt cukorral

Gyuri kamionos volt, négy nap után épp hazaért Olaszországból. A gépet leállította a város szélén, a telepen, és átült a saját kis Polski Fiatjukba. Fáradt volt. Ahogy elfordította a slusszkulcsot, eszébe jutott, hogy ihatott volna egy kávét Jucikánál - a főnök titkárnőjénél -, hogy ne úgy érjen haza Krisztinához, mint a „mosott rongy”, de aztán arra gondolt, hogy inkább bemegy a lakótelepen mostanában nyílt új presszóba. Nem járt még ott, de a kollégáktól tudta, hogy nyílt ott a tízemeletesek alatt egy kávézó. Hallotta, amikor mondta a Pisti, hogy „Ha a Gyöngyben öt cukorral kéred a kávét, nagy élménybe' lesz részed”. Miközben a Hőközpontnál lekanyarodott a lakótelep felé, Gyuri azon tűnődött, vajon mit érthetett ezen, mert úgy emlékezett: miközben ezt mondta, csibészesen mosolygott, és még kacsintott is. Elhatározta, hogy kipróbálja Ő ezt az öt cukros kávét - mert furdalta az oldalát a kíváncsiság.

A presszó kicsi volt, de barátságos. Nem művirágokkal, hanem otthon nevelt zöld növényekkel volt díszítve, a piros fotelek és polcok vidámmá tették - a személyzet pedig csinos volt és barátságos. Egészen más hangulata volt, mint az országúti presszóknak, melyekben már annyi rossz kávét megivott az évek alatt, amióta kamionnal róttá az utakat!

Mély sóhajtással ült le, és kinyújtózta a hosszú vezetés alatt elgémberedett lábait az asztal alatt. Azon ábrándozott, hamarosan hazaér imádott feleségéhez és kicsi fiához, és már kezdte bánni, hogy miért is tért be ide egy kávéra - hiszen otthon is ihatott volna -, amikor a pincérnő az asztalához lépett:

- Mit hozhatok? - kérdezte a felszolgáló, aki az itallapot letéve az asztal fölé hajolt, megillantva közben a dekoltázsában rejlő formás idomait.

- Kávét kérek, de öt cukorral - mondta a sofőr.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ilyen édesszájúnak tetszik lenni? - nevette el magát a pincérnő, és kisvártatva megjelent az asztal mellett egy kávéstálcával és egy csinos dossziéval.

- Tessék kedvére válogatni - tette le a dossziét a meglepett férfi elé. Gyuri előbb kitöltötte a tejet a kávéjába, és beledobott három cukrot, majd belekortyolt. A kávé finom volt, de nem érzett semmi különöset - pedig arra gondolt előtte, hogy talán rummal, vagy valami serkentővel adják azt az „ötcukros” kávé.

Ezután kezébe vette a dossziét, felnyitotta, és a megdöbbenéstől kis híján visszacsukta. A dossziében csinos nők fej nélküli fotói voltak láthatóak - testüket alig-alig takaró csábos fehérneműben vagy ruhában. Bár abszolút nem számított erre, kíváncsiságból lapozni kezdte az előtte álló albumot. Talán a negyedik oldalon járt, amikor meglátott egy narancssárga kimonót - félig lecsúsztatva, a hölgy vállát és egyik keblét is láttatva a fotón. Pont olyan volt, mint amelyet ő hozott Törökországból a feleségének. Tekintete továbbsiklott a képen, és nem akart hinni a szemének: az a papucs! Az a narancsszínű, bojtos papucs, amit Párizsból hozott Krisztnának éppen a sárga kimonóhoz!

A felszolgáló - félreértve azt, hogy a férfi milyen sokáig időzik egy kép felett - közelebb lépett:

- Melyiket választotta? - kérdezte, és az albumra nézett.

- Jaj, az Orchideát?! Őt most nem lehet! Tudja - tette hozzá cinkosan -, neki kamionos a férje, és ma várja haza... tessék talán valaki mást választani...

- Miért, kik ezek a nők? - kérdezte Gyuri nyugalmat színlelve - miközben szíve örült kalapálásba kezdett.

- Ja, nem tudta? Hát ők a környékbeli gyeses anyukák, akik így keresnek „egy kis mellékest”. Megszervezték: ha valamelyiknek „kapása van”, vigyáznak egymás gyerekére.

- Nem választ másikat? - kérdezte a felszolgáló, miután látta, hogy a sofőr otthagya a dossziét és felállt az asztaltól.

- Nem, köszönöm! Én ragaszkodom a narancsszínű pongyolához - nyögte Gyuri, miközben kifizette a kávé.

A KÁVÉ... 1.

- Akkor tessék talán eljönni a jövő héten, addigra talán újra elmegy a férj itthonról - szólt utána a pincérnő, amikor már az ajtóhoz ért.

Gyuri maga sem tudta, hogy tette meg a hazáig vezető utat. Valószínűleg csak a vezetői rutinjának köszönhető, hogy nem ütött el senkit, hogy nem borított fel egyetlen útszéli virágosládát sem. Szívében kétségbeeséssel, fejében örült gondolatokkal, kettesével szedte a lépcsőket a lakásuk ajtaja felé. Nem volt türelme kulcsot keresni - csöngetett négyet vagy ötöt.

Az ajtó szinte azonnal kinyílt, és a küszöbön ott állt négyéves kisfia, Ármin, és egy másik kisgyerek a szomszéd lépcsőházból.

- Szia, Apuci! Látod: itt van nálunk Ádám, mi vigyázunk rá! Tudod, az anyukájának megint dolga van!

Freisleben Attila: Könyv és Kávé

Könyv és kávé,
az egyik a múlté,
a másik a máé.

Olvasva kortyolsz,
jövő lesz belőle,
a szó gondolatot ébreszt,
a tett visz minket előre.

Kühne Katalin: A főnök kávéét iszik

A főnök, amint belépett az ajtón, köszönés helyett utasította az éppen munkájában teljesen elmerült beosztottját: „Azonnal legyen itt, az asztalomon a jó erős feketekávé!” - ezzel ki is viharzott a szobából. Zsuzsika, a titkárnő ráérősen odalépett a szekrényhez, a kávépörkölőt kivette, belerakta a babkávét, mert Boldizsár úr frissen pörkölve szerette. Ezután az őrlőben finomra darálta, a kávéfőzőt teletöltötte vízzel,

jól megtömte kávéval, hogy méregerős legyen. Hat adag jött le, ezt nagy csészébe öntötte, tudta, hogy a főnök egész nap ezt fogja kortyolgatni. Boldizsár úr egy pillanat alatt lehajtotta, és rögtön üvöltözni kezdett. A dolgozók asztaluknál ülve, szorgalmasan körmöltek, ő pedig felsorolta el nem követett hibáikat, tévedéseiket. Előadást tartott arról nekik, hogyan kell kitölteni a nyomtatványokat, melyik cégnek milyen formátumban kell a hivatalos levelet megírni, azt előzetesen, még nyomtatás előtt korrektúrázni, majd az adminisztrátorhoz továbbítani stb. Ezt minden reggel elmondta.

A beosztottak sokkal tájékozottabbak voltak, hiszen évtizedek óta itt dolgoztak, ugyanebben a munkakörben, a főnök csak nemrég végzett az egyetemen, pár hónapja került hozzájuk. Boldizsár úr is tudta ezt, mégsem tudta megállni, minden nap leteremtette őket. Az összeszokott, baráti kapcsolatban lévő dolgozók nem hederítettek rá, meghallgatták, bólogattak: „Igen, Uram! Így fogjuk csinálni.” A háta mögött azonban kifigurázták, kinevették. Kávészás közben jól érezték magukat, beszámoltak egymásnak, mi történt otthon, milyen programokon vettek részt. Nem törődtek a főnökkel, hangos, kíméletlen és elviselhetetlen modorával. Boldizsár úr már a következő irodában harsogta: „Így nem lehet eredményt elérni, ilyen alkalmazottak ehhez a céghez méltatlan munkát végeznek. Javasolni fogom a következő igazgatósági ülésen, hogy rúgják ki Marit, Katit, Ágit, Zsoltot és Gyulát, velük nem tudok szót érteni.” A felsorolt munkatársak az első szobában dolgoztak, ugyanezt a szöveget más-más névvel a második, harmadik, tizenegyedik szobában is elismételte, hasonló hangnemben kiabált, szidta le őket. Újabb kávé követelt, az már olyan hatással volt rá, hogy verejtékezett, vörös lett a feje, magából kikelve ordított. A három emelet minden termén végigment, tőle lett hangos az egész épület. Talán még a szomszédos gyárépületben is hallották szidalmazó szavait. A pénzügyesek, értékesítők, termelési osztályok után átment a gyár területére is. A gyártósoroknál is azt hangoztatta, hogy pocsék munkát végeznek, minden termék selejtes, mindet ki kell dobni.

A részleteket ugyan még nem látta át, nem ismerte a raktári készletet, a könyvelést sem tanulta, mégis folyamatos volt a letolás. Önmagát

olyan szakértőnek gondolta, akinek joga van ehhez. Egyetlen helyiségbe nem mert bemenni, Dr. Horváth Tamáshoz, a vezérigazgatóhoz, aki egy híres és sikeres nagyvállalattól érkezett a céghez, nagy tudása és embersége miatt köztiszteletnek örvendett a dolgozók körében. Boldizsárt az Iparügyi Minisztérium vezető beosztású unokatestvére ajánlotta, ezért úgy gondolta, protekciója miatt nem kell bizonyítania, elég, ha folyton bírálja a dolgozókat, élvezheti a teljhatalmat. A vezérigazgatóval semmilyen szinten nem vetekedhetett, mert mindig alulmaradt, ezért azt hitte, hogy ha keményen beszél a dolgozókkal, nem kell mást tennie ahhoz, hogy a nyugdíjkorhatár eléréséig itt lébecolhasson. Literszámra itta a feketekávét, dühöngött, megalázott mindenkit, őt pedig senki sem vette komolyan, hiszen a szakmához nem értett. Kinevették, lesajnálták, de el kellett tűrniük. Ő ezt nem vette észre, azt sem fogta fel, hogy ha továbbra is így viselkedik, nem maradhat a cégnél. Az unokatestvérehez is eljutott híre, aki megalégtelte, és a cégnél Boldizsár leváltásáról már döntöttek.

Azt hiszem, minden zsarnokságnak egyszer vége lesz, a kisemberek egy ideig tűrik a megaláztatást, de egyszer elszakad a cérna, fellázadnak, a zsarnokoskodót elűzik. Így is történt, nem ő rúgott ki másokat, neki kellett távoznia, ráadásul végkielégítés nélkül.

Úgy gondolom, ha a mindennapi kávéjába tett volna elegendő cukrot, netán tejszínhabot, boldogsághormonnak tekinthető kakaót, fahéjat, máris jobban érezte volna magát. A szomszédos szobákba udvariasan kopoghatott volna be, az ott tartózkodó beosztottjait kedvesen meginvitálta volna egy kávéra, leült volna velük beszélgetni, s még mindig ott lehetne köztük. Egy finom, habos kávé csodákat tehet, a benne lévő koffein endorfinokat szabadít fel, ami nem dühöngő örültté változtatja, hanem kedves, szeretetteljes hangulatot varázsol ebből a műveletlen, durva emberből is. A meghitt beszélgetések során megismerhette volna társait, barátságokat köthetett volna. Ezt Boldizsár úr nem érte meg. Önhitt, túlságos önbizalommal rendelkező főnök volt, és nem olyan ember, akivel társalogni, együtt dolgozni öröm. Ezt érdemelte. Szívből ajánlom neki, hogy a következő munkahelyén - ha egyáltalán lesz még erre lehetősége, és sikerül valahol elhelyezkednie - próbálja ki, hogy így közeledjen embertársaihoz. Megéri!

A forró, erős kávé én is nagyon szeretem, frissít, az agysejteket megdolgoztatja, olyan gondolatok jönnek elő a mélyről, amire nem is számítottunk. Az a pár perc ünneppé válik, amit barátaim körében tölthetek egy csésze kávé mellett, az egész napot szebbé, munkámat eredményesebbé teszi. Új barátokkal találkozhatunk, okosabb döntéseket hozhatunk. Ha őszintén és szeretettel fordulunk egymáshoz, ha nemcsak mi beszélünk, hanem társainkat is meghallgatjuk, mi is „bölcsőbbek” leszünk, ráadásul jól érezzük magunkat bőrünkben.

Kutasi Horváth Katalin: Kávészás közben

Kotyog. Nem, nem fecseg, s nem fecsérli az időt üres szószaporításra, ami most történik, az zene füleimnek: kotyog. Ez a hanghatás kilóg a modern, azaz abnormálissá alakított, túlzottan felgyorsított reggeli rutin általánosan elfogadott, hallgatólagosan jóváhagyott zajai közül. Jelez a kávéfőző: ideje kiszakadni a köznapiból, ez a pár perc jár! Megbékélés ez a muszájjal, az átlagossal, beletörődés ez a megváltoztathatatlan valóságba, s mégis: lázadás ez a megszokottal szemben. A rohanó idő fáradhatatlansága, lankadatlan kondíciója, elkoptathatatlan ízületei ellen dolgozik a kotyogó. Sokan már nem engedik meg maguknak ezt a luxust, hisz ott az instant... De hagyjuk is, inkább a valódi élvezet felé forduljunk!

Finom illat terjeng, a jelent a múlttal, az elmúlást az időtlenség csalfa ábrándjával megszépítő gőzbodor kelti. Gyengéden közelítek, ki kell élvezni a rövidke, gyorsan suhanó percekét, sem siettetni, sem elnagyolni nem akarom a mulékony élvezetet.

Ezt nem lehet csak úgy, futtában felhörpíteni! Szentségtörés volna, megszegyenítése a hagyománynak, egy kultusznak, durva szétosztatása a varázsnak, a hétköznapokat megszépítő pillanatoknak! Tehát nincs kapkodás, tilos a sietség.

Hosszasan, elgondolkodva kevergetem a kávé, bár nincs benne cukor, épp csak egy kis tejszínt csurgattam bele. Tulajdonképpen nincs mit elosztatni, feloldani a kétségeken, a feszültségen, a kellemetlen hangulatfoszlányokon kívül. Csak a megszokás, a szertartás része ez, és a moz-

dulat teljes mértékben hozzátartozik a meditációs hangulat megteremtéséhez. Forrón gőzölög a kávé, és miközben elmerengek, tán lelassítom az időt is, ahogy elkezdem visszafelé kavargatni a lét, talán a régmúlt időket is visszaforgatom, megidézem.

Formás kis csészében forgolódik a múlt és a jelen. Néha tán még a jövő is belevegyül az örvénylésbe. Jó meg-megállítani vagy kissé felgyorsítani a kavargást. A mozdulat merengő nyugalmat sugároz, nyugodt merengést kínál. Bár egy pontra koncentrálok, örökösen változik a kép, a kávéillat pedig egyre messzebbre utaztat, bódító varázsa tagadhatatlan. Egyszerű a hit: hat. Már megint hagyom magam elcsábítani. Magam vagyok a világomban, most épp nem háborgatja senki. Senki, akinek nincs keresnivalója jelenemben. S ha mégis belevillan valaki, akivel nem kívánom megosztani a kellemes, elidőtlenített percekét, egyszerűen elkavarom, hogy helyébe kavarodhasson valaki más, valami új benyomás, bár sokszor gyorsan illanó, hamar szétfosló a remény.

De jaj! Mi formálódik ebben a kis bögrében? Egy szőkésbarna, göndör tincs simul ki az emlékek árján, babakori fürtjeimet látom, de máris őszes, elvékonyodó ugyanez a haj, majd visszaváltozik, miután irányt vált a kiskanál, így már barnás, erős szálú, talán a remény táplálja. Egy szűk kis emlékrés, s míg újra rászokik a szem az ellentétesen vonuló körök optikájára, megritkul a haj, s hófehér szál cikázik át pillám előtt...

Most meg ki néz vissza a csészéből rám? Hiszen ez egy gyermeki szempár! Bizakodó, tiszta. Tájékozódik, megbízik, felnéz. Ismerkedik. Kivár, előítélet nélkül fürkészkéz. Jár a kávéskanál, hajtja a másodperceket, s miközben egy kissé változik a kép, évtizedeket fordult a mutató. A tekintet még mindig tiszta, de a tapasztalat felnyitotta a tudatot. A szemhéj elnehezedett, a lelket tükröző szem megfáradt... A szemöldök tán zordabb, de nem árnyékolja be nagyon az alóla sugárzó optimizmust.

Számhoz emelem a varázscsészét, most már muszáj megízlelnem ezt a rejtélyes nedűt. Az eltűnt időben érinti meg nyelvem, az évtizedek mámorait egyszerre idézi, egy pillanatba és egy kortyba sűríti a különleges aromát.

Vizsgák emléke száll. Találkozásoké, vendégségeké. Néha cigarettafüst is keveredik a gőzölgésbe. Egy-egy korty egy-egy szenvedélyes ká-

vézó arcát idézi elém, olyan, mintha egy asztalnál ülnénk, s a kávé megkurtítaná a köztünk lévő időbeli távolságot, feloldaná kedélyeinket, hevitené az illedelmes udvariasság hűvösségét, s közelebb terelné egymáshoz sóhajainkat.

Olyan gyorsan illannak, suhannak a percek! Az előbb még időmilliomosnak éreztem magam, átszellemülten elvarázsolódtam egy tét nélküli, kellemes, meghatározhatatlan, felhőtlenül boldog és egyszerű világban, ám ahogy kihörpintettem az utolsó kortyot, valamit elveszítettem. Sajnálom, hogy kiürült a csésze, vissza kell rázódnom a nehezen formálható, kényelmetlen, szorongásokkal teli valóságba.

Mindjárt mennem kell. Egy kicsit még hozzásegít a meginduláshoz a kávé bűvös íze, melyet nyelvemen magammal hordozok, valameddig még nyomomban maradnak az előbb megidézett figurák, de ez az igéző íz csak egyre jobban kihangsúlyozza a különbséget az idilli, barátságos atmoszféra és az újra megtapasztalt, szokásosan rideg közeg között. Mire szembesülök a zsúfolt jármű sablonarcaival és egyenmozdulataival, meg is feledkezem korábbi kellemes érzéseimről, a jellegzetes zamatról, hisz keserűség telepszik a helyére, de ez már meg is marad...

Baranyai Attila (Anisse): A kávé

Aromadús

Kívánatos
Álmatlanító
Vérpezsdítő
Érzékiség

Dobrosi Andrea: Kávészörp

Az alvás nálam éjszakai program, a kedvenc időtöltéseim egyike. Ezért is bosszankodom, most annyit forgolódtam, mint egy holland szélerőmű

lapátja. S lőn, pörgésem most felgyorsítja a kényszer, merthogy gondolataim úgy csaponganak itt, akár a kuglibábuk gurítás után. Már megnéztem a bejárati ajtót, jól bezártam-e, a kis kémlelőnyíláson kilestem a folyosóra is, égnek-e a lámpák, majd visszatérve pihe-puha párnácskám közé, az ágyamban bámultam a plafonon a beszűrődő autók fényoszlopait, melyek néha-néha megtörték a csendet a maguk szelíd nyikorgásával, s olyan csíkokat rajzoltak csillárom köré, mintha egy gésa legyezője lett volna. A tv-t is szívesen bekapcsoltam volna, megnéztem volna bármilyen teleshopot, reklámot a körömgombáról, vagy ismeretterjesztő filmet a giliszták nemi életéről - de mellettem más is feküdt, aki nem kávézott, s az igazak álmát aludta. Nem volt szívem felébreszteni.

De nem hiába, no. Ez van, amikor késő délután jut eszembe kávé inni. Viszont legalább eszembe jutott! Mert milyen dolog, hogy az ember csak megveszi a boltban, tárolgatja, tárolgatja, de meg nem főzi? Ugyan már, kérem, a kávéfőzés rituálé! Érzem, úgy hozzám nőtt a kávéfőző, ahogy taplógomba a fa törzséhez. Már maga a tudat, hogy a szent esemény - a kávé elfogyasztása - bekövetkezik, teljesen lázba hoz, szinte turbó fokozaton jár a kezem. Igen, gyorsnak lenni nem árt, de azért ne kapkodjunk. Ugyanis már volt, hogy át kellett festeni a konyha, sőt az előszoba falát egy ilyen „turbózás” után, amikor a kávé merényletet követett el ellenem. Remélhetőleg, ahol most főzik, nem lesz ilyen probléma, bár a szobafestőknek is meg kell élni valamiből.

Visszatérve ehhez az isteni italhoz; már minden a kezdetektől eldőlt. Még csak nem is a márka a fontos, hanem a hely, ahonnan beszerzi az ember. Hiába olcsóbb a piacon, ha ott egész nap sütötte a nap, nem lesz olyan aromás! Egyébként is, belegendolt már valaki, mennyi mindenben esett át a kávé, míg kortyolgatta azt? Hogy érinthette annak a (mondjuk) nőnek a keze, aki leszüretelte? Talán már a rutin dolgozott benne, vagy a fáradtság, valami egyéni családi probléma? Mert lehet, hogy úgy dobál-gatta azt az az asszony, mint hullám taraja a csónakot. Szegény kávé...

Aztán meg - ha már rávettük magunkat, hogy elkészítjük - nem mindegy, hogy hogy állítjuk azt elő. Talán itt is sikerült elszúrnom a dolgot, merthogy elég alapos voltam: lassú tűzön, takarékon főztem azt, így jobban kijött belőle a koffein. Ugyanis a kávé minél tovább „ázik”, annál

karakteresebb, illetve magasabb koffeintartalma lesz. Ez esetben ez a gőzátteresztős játék elég szöszmötölésre sikeredett. Na, én speciel, megadtam neki a módját, nehogy már valami lájtos lötytyöt kelljen meginnom!

A magasabb koffeintartalom a kávé pörkölésétől is függ, én meg most cseréltem ki, azaz új adagot tettem a fémdobozba. Az eleve erősebb lehetett - a sunyi kis Popey. Valahol olvastam is, hogy egy ápolónő, aki éjszakás volt, megivott egy bivalyerős adagot, amitől három napig nem aludt. Hát igen, de én nem vagyok ápolónő (még ápoló talán lehetnék), éjszakás meg pláne nem. Kellene valami saját bejáratott barista, aki személyre szabottan, az igényeimnek megfelelően készíti el kedvenc nedűmet.

Erről jut eszembe az a történelmi időszak, ami a múlt század elejét-közepét jellemezte a leginkább. Az irodalmi életre gondolok, melynek színhelye gyakorta egy-egy kávéház volt. El tudom képzelni, hogy sűrögtek-forogtak a pultosok, pincérek, az ott dolgozók. Persze a mai napig vannak kávézók, irodalmárok, s talán prózák, versek is születnek bennük, miközben szerzőjük békésen kortyolgatja feketéjét; de mára ezt talán felváltotta az internet és a különböző közösségi oldalak, maximum a képernyő előtt kortyolgathat az ember. Bárhol is legyen, kérdés, ki mire igényesebb, a prózára-versre, vagy a feketére, mennyire ad ihletet a kávé, meg persze fő tényező az idő is, mert ebben a rohanó életben bizony jól el tud bújni.

Tele lehetünk megvalósítandó célokkal, tervekkel, feladatokkal, hajhásszuk, bálványozzuk a pénzt a megélhetés végett, s közben pedig - ki hinné - egy-egy csésze jól elkészített kávé adja meg a koronáját a napnak, amelyik úgy pörget fel bennünket, hogy kénytelenek vagyunk lelassulni, mondjuk egy keresztrím között, amit a kávé oly fényesre csiszol, mint egy gyémántot a dél-afrikai munkás keze. De hogy átültessem ezt az érzést a mai világba, még az is lehet, sikerül „megszülni”, pontosítani bevásárlólistánkat, vagy mondjuk egy reklámszakembernek beugrik a megfelelő szlogen, a mérnök vagy a programozó rájön, hogy hogyan küszöbölhetné ki a hibát, egy kávéimádó szakácsnak-séfnek pedig beugrik a titkos összetevő meg a spéci eljárás étele továbbfejlesztéséhez.

Nagyon szép gondolatok ezek, csak az a baj, hogy ilyenkor. Kit érdekel ez az éjszaka kellős közepén? Talán azt a munkást, aki most festi fel a burkolatjelet az úttestre, vagy az éjszakai busz vezetőjét? S ha felkeresném azt az ápolónőt a kórházban, hátha most is dolgozik, hátha most is azt a bivalyerős kávét itta? Ez esetben a férfiak igen segítőkészek tudnak lenni. Esküszöm, annyira felpörögtem, hogy simán nekivágnék most bármilyen útnak, mit nekem a kilométerek meg a múlt idő, csak kibírom reggelig, mikor az emberek pókok módjára szövik a munkásélet hálóját. Úgyszincs forgalom, legalább megmenekülnék a nappalt fojtogató dugótól!

Igen, aktívnak érzem magam, fittnek, kár, hogy délután 5-kor ezt nem gondoltam így. Megreszkíroztam még egy kávét, hát nem is álmodom agyon magam...! Még gondolkoztam is, elég-e a Nescafé, vagy hagyjam ezt a kávészörpöt, inkább valami sk. nedűt igyak? (Szerintem nem lehettem elég fáradt, mert a Nescafé elkészítése nem annyira „macerás”, mint a lefőzött kávéé...) Kávészörp? Állítom, a porkávé nehezen nevezhető olyan sűrítménynek, mint az az igazi fekete a gázon! Na az, az aztán kávészörp, szirup!

Emlékszem, még a homokozóban hallottam anno, mikor egy kislány a nagy-nagy sarazás közepette, miközben színes kis műanyagvödreben egy adag fekete lé lapult, megkérdezte a kisfiút, kedvesen átnyújtva neki azt, hogy kér-e boldogság-szirupot. - Nem, nekem most nem kell, boldog vagyok - jött a válasz. Talán nekem se kellett volna az a boldogság-szirup, olyan jól aludtam idáig az elmúlt napokban, boldogan...!

Persze óvatosnak kell lenni a kávéfogyasztással. Amúgy az udvariasság jele is, járjon valaki csak sokat tárgyalásokra, konferenciákra, de akár kötetbemutatókra is. Olyan kedvesen tudnak kínálni vele, annyira csábít, hogy rögtön feledésbe merülnek a kebelcsodák, a formás lábakat felfalja a múlt. A kávé legális drogként „mászik bele” az életünkbe, mint egy sztahanovista, aki nem tudja megállni, hogy ne dolgozzon.

Ilyen sztahanovista lehetett az a homokozós kislány is, akiről az előbb meséltem. Sztahanovista volt, mert szót fogadott, ugyanakkor nem okozott magának fájdalmat, mint a mazochisták. Ő volt az, akit anyukája azonnal rendre parancsolt, mintegy hazainvitálva őt. Még előttem van

kerek kis arcocskája, látom, ahogy hirtelen elkámpicsorodik, majdnem eltörik az a mécses, de ott az a „majdnem”, és megállítja, mint (jobb esetben) autóst a sorompó. Az életkedve lassan csordogál vissza bele. Egy kis hatásszünet, sokáig csend, az anyukájára néz, majd megszólal: „Utálok a haragot.” Ami röviden annyit tesz: nem bánom, csak ne veszekedjünk. (Hát igen, hogy védte azt a boldogság-szirupot!)

Micsoda szép emlékek! Az éjszakai fürdőzés is jó volt a Balatonban, ott láttam életem első hullócsillagát. Talán még szeptemberben is hullnak. Na, a kedvemért, légyszi, légyszi, légyszi... Istenem, én fent vagyok, az ég tiszta, mi tart vissza?

Már a Múzeumok éjszakáján is túlvagyunk, ez nem igazság! Hol van az előírva, hogy éjszaka nem lehet művelődni? Ja, lehet, évente pontosan egyszer. Ez negatív diszkrimináció a művészetekkel szemben!

Ki is nézek az ablakon rögtön. Igen, kinézek. Pont az utca túloldalán van a Naiv Festők Múzeuma. Talán nem is annyira naivak azok a festők meg a képeik. Miért? Nem szúrhat szemet az valaki(k)nek? Tök jó, én lennék a szemtanú egy esetleges rablásnál, mert épp ráérek - meg persze a csillagok. De nem is akarom annyira! Inkább várom, hogy ne incselkedjen velem az ágy, az most valahogy fontosabb. A kacér mindenit! A kávé még szemtanút is nevelhet belőlem, micsoda ambiciózus! Meg aztán hálásnak kell neki lennem, sosem voltam éjjeli bagoly, most legalább kipróbálhatom...

Igaz persze, hogy az éjszaka nem mindenkinek az alvásról szól. Olyan ez, mint a munkaidő-beosztás, ami különböző lehet. Nem mindenki hétfőtől péntekig dolgozik, mondjuk reggel 8 és délután 4 között, gondoljunk csak a tűzoltóra, rendőrré, mentősre, vasutasra, de talán egy biztonsági őr, targoncás vagy egy munkás is megteszi, aki három műszakban dolgozik a futószalag mellett, nem is beszélve a kórházi dolgozóról, gondoljunk csak arra a „sztahanovista” ápolónőre, aki egyből lenyomott három szolgálatot.

De mi van a multival? „Lehunyta szemét”? Kizsákmányolni csak nappal lehet? Ilyenkor alszik vagy szimulál? Az ilyen „kávétömött” figurák, mint én, most biztos bemennének, hogy megmentsek azt a csőd széléltől. A kávé szuperment is képes kreálni, nagyszerű „találmány”, köszönöm, Földisten! Mondjuk kezdhethék hajnalban, mint árufeltöltő, ugra-

bugrálhatnék a sok fafej igényei szerint, de estére már annyira kilennék, hogy a macskára adnám a pizsamát. Szerencsére nekem elég 7-kor is fölkelnem, tíz perc alatt bent vagyok a munkahelyemen. Jó, főnököm nekem is van, de nem fából faragott királyfi, akarom mondani, királylány, nekem nem kell ugrálgatni.

A nejem mesélte sok-sok évvel ezelőtt, hogy amikor bekerült a kórházba - épp anyai örömök elé nézett - pöröghetnékje volt. Na nem, nem ugráltatták, a kicsi volt borzasztóan kíváncsi a külvilágra, aki nemcsak sarkallta rá, hogy megszülessen, de meg is született.

Ugye a születés a vajúdással kezdődik. Éjszaka volt. A kórházi nővér, aki felvette, azt javasolta neki, pihenjen le, de úgy érezte, nem tud, mintha felpörgette volna a kávé. (Lehet, hogy én is szülni fogok?) Az ágyikó helyett a folyosót választotta, azon sétált le-fel, s közben szép komótosan szemügyre vette az ajtókat, a lámpaburákat, meg azt, hogy hogy állnak bennük a villanykörték, sőt még egy pókkal is sikerült „megbarátkoznia”, aki majdnem elmesélte az egész élettörténetét. Ebben csak gyermeke akadályozta meg, aki 6:45-kor megszületett.

Nézzük is csak, hány óra? Már egész világos van.

Jesszusom! 6:45! „Kelnem” kell!

A nejem soha nem volt olyan udvarias, mint most. Egy nagy, szürke tálcán két baglyos csészéből áradt a gőz s a számomra mennyei illat.

- Kávét? - kérdezte.

Nagy Antal Róbert: Egy jó kávé után

Végül belém magasodik az idő,
vagy én növök fel hozzá méltósággal.
Komponálok, amíg lét-kávém lefő,
de csak nem jön össze az utolsó dal.

Nyelvem kardélére hánytam szavaim,
a téged sértőket, bántalmazókat.
Átforgattam az éjszakát, meg amim
volt, és kettőnkbe gyűrt a beteg bánat.

Erős szálakkal hímzett beléd a vágy.
Zsák és a foltja: szép szerelmet szóttél.
A kávé kihűlt, akár a közös ágy.
Ősz lett, majd jött az ihlet nélküli tél.

Más a kávéfőzőm, nem olyan, mint rég.
Bússá tett a naponta bevett hiány,
de a kávé finom, és ez nem a vég.
A kávé biztat: Legyen más az irány!

Kutasi Horváth Katalin: Mokka úr fiókjai

Hány kávé tudnál meginni egy nap? Kettőt-hármat? Akár hatot is? Vagy tízet? Ezt az utóbbi mennyiséget bizonyára még akkor is túlzásnak tartod, ha igazán szenvedélyes kávéfogyasztó vagy...

Tudtál róla, hogy Voltaire - minden idők legnagyobb kávéfüggője - ötven adagot is eliszogatott egy nap? Persze, az orvos is figyelmeztette, hogy nem lesz ennek a mértéktelen kávézgatásnak jó vége, de korának szellemi fejedelme nem vett erről tudomást. 83 évet élt a sok-sok kávé és annak ellenére, hogy a bába egyetlen napot jósolt csak neki... A satnya fiúcska születésekor nem tudott a kávécserjék létezéséről, talán nem ez motiválta, hogy megmaradjon, de lehet, hogy megérezte a frissen forrázott kávészemek illatát, mire felélénkült keringése és légzése, tehát úgy döntött, érdemes életben maradni egy ilyen remek aroma kedvéért.

Tudod, milyen íze van a kihűlt kávénak, pláne ha nincs benne se tej, se cukor? Mint a mérég! Pontosan... Bár az igazi kávések nem édesítik élénkítőjüket, hősünk is ezt az elvet vallja, ám mindenki tudja róla, hogy jobban ízlik neki kedvenc itala, ha „véletlenül” mégis kerül bele kockacukor. Mokka úr bármelyik fiókját húzza is ki, akármelyik polchoz is nyúl az irodájában, mindenhol keserű vagy már megkeseredett, kihűlt, pár órás vagy pár napos sötét folyadékot talál. Mindig van dugi kávéja. És ha már rátalál, pár kortyot hörpint is belőle, ha kell, ha nem. Amo-

lyan automatikus rossz szokás ez nála. Miért van erre szükség? Van, aki klausztrófóbiás, van, aki kleptomániás, és van, aki...

Úgy gondolja, hogy ha kávéval kínálják, azt feltétlenül el kell fogadnia, hisz olyan élvezeti cikkről beszélünk, amivel otthon (és itt, a munkahelyén is) mindig spórolni kell. Mokka nem az a fajta ember, aki meggondolatlanul lefőz egy kávé a sajátjából, csak mert épp megkívánja, még akkor se, ha nagy szüksége volna rá ahhoz, hogy éberségét fenntartsa. Lényegesen olcsóbb a finom nedű fogyasztása, ha megvárja, hogy megkínálja őt valaki.

Ám az ember hasa nem hordó! Mokkának ezért néha csak a szeme kívánja a kávé, ám bármely csábító is, minden jóból megárt végül a sok, a szervezete meg végképp nem jelzi legtöbbször az ajzószer szükségességét, ő mégsem utasítja vissza. Az olyan volna, mintha jutalmat, nyereményt, ajándékot szórna ki az ablakon.

Ha a fülén jönne ki, akkor is elfogadná az ingyenkávé. Egyszerűen képtelen elszalasztani a remek lehetőséget. Ő persze - ha csak teheti - elkerüli a formaságokat, ha lehet, „elfelejt” vendégeinek kávé kínálni, vagy akkor ajánlja fel, mikor azok már egyértelműen távozni kívánnak. Ha mégis rákényszerül egy-egy kávé elkészítésére, saját készletének megkurtítására, látszik: úgy érzi magát, mintha épp a fogát húznák érzéstelenítés nélkül...

Hogy mit csinál Mokka úr azzal a mérhetetlen mennyiségű élénkítő itallal, amit fizikai képtelenség elfogyasztani? Azt látod: nem tud lemondani róla, ám az is nyilvánvaló, hogy nem tudja magába erőltetni mindet! Természetesen nem öntheti ki, mert az fizikai fájdalmat okozna neki, pótolhatatlan veszteségnek élné meg, ezt pedig képtelen lenne feldolgozni.

Marad tehát számára a fiókok rejteke, a bespájolás, a kényszeres nyílt hörpintgetés és a hol tudatos, hol tudattalan zugivás.

Azt gondold, a hétköznapi Mokka úr megrögzült szokása szánalmas? Egy rosszul értelmezett gazdaságosság kisszerű áldozata? Egy antihős? A makacs voltaire-i magatartás valamelyest elfogadhatóbb? Hisz erőteljes szenvedélye hatására fittyet hányt az orvostudományra, és az élet (vagy a szerencse) őt igazolta... De tudod-e, hogy Balzac is így mérgezte

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

magát? Igaz, ő eredményesebben. Csupán 51 évig húzta a magára erőltetett, túlfeszített - rengeteg kávéval fenntartott - munkatempóban...

Mokka úr ki tud kapcsolni, ki tudja kapcsolni a gőzt, nem végez olyan szellemileg megterhelő munkát, nincs akkora felelőssége pl. az utókorral szemben, mint a két franciának volt annakidején, s ha nyugdíjba megy, megszűnik a kínzó kávéinger valamennyi forrása. Eltűnnek mellőle az udvarias, elnézően figyelmes munkatársak, a kínálók, és itt maradnak árván, a kávéscsészéktől megfosztottan a kiürített fiókok is. Még több unalmas akta veszi majd át helyüket. Lehet, hogy egy kávéfolt érdekesebbé tenné őket? Lehetséges, hogy egy kávésbögre karikája teljesebbé tenné, jobban körvonalazná a lényegét?

***

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

Bubrik Zseraldina: Kakaó vagy kávé?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer a piros, a kék, a zöld réten túl, a világvége peremén, de közel a Balatonhoz, Badacsonytördemic.

Ott, abban a kis faluban élt egy kisfiú szüleivel, akit Baranyai Attilának hívtak. Mivel még csak hat éves volt, egy kicsit furcsa, de mégis imádta a kávé. Hogy hogyan is szerette meg, most megtudhatod ebben a mesében.

A kis Attila minden reggel tíz órakor kelt fel. Hiába kukorékolt a kakas, hiába zúgtak a Balaton hullámai. Anyukája addigra már megitta a reggeli kávéját, de mindig tíz órakor főzte a második adagot.

Egyik reggel Attila nyugösen kelt fel. Amikor felkelt az ágyából, felvette kicsike papucsát, majd az ágya melletti székhez ment. Megfogta a rajta lévő pulóvert, felvette, mert érezte az ősz előjeleit. Fázott, rázta a hideg. Pár percig még ott állt a szék előtt, ásított egy nagyot, és elindult a konyha felé. Tudta, anyukája már megfőzte neki a reggeli kakaóját, amit ő nagyon szeretett.

Szép lassan kihúzta a székét az étkezőasztal mellől, majd leült. Szemeit még csak félig nyitotta ki. Érezte, mintha nátha bujkálna benne. Fél szemmel nyúlt a poharáért, de mivel finom illatát nem érezte, szemeit becsukta, és hozzákezdett inni.

Csak kortyolt, csak kortyolt, és amikor a pohárból kiitta az utolsó cseppet is, nagyot sóhajtott, majd letette az asztalra. Még mindig érezte a forró ital melegét a torkában. Egy kicsit más íze volt, mint amit szokott inni kakaót, de gondolta, anyukája biztos másféle kakaóport vett, és most próbálta ki.

Felállt, odament a tűzhelyhez, de üres edényt talált. De még ráadásul tiszta is volt. Hol a maradék kakaó? Általában két pohárral szokott lenni. Nem telt bele pár perc, mikor anyukája megérkezett.

- Jó reggelt, kisleiam! Mindjárt megfőzöm a kakaót, addig ülj le.
- De mama, én már megittam... - mondta Attila egy kicsit meglepetten.
- Az nem lehet, hisz még oda sem tettem.
- Mama! Nézd! Ott a poharam az asztalon, abban volt a kakaó. Már megittam.

- Jaj, kisfiam! Az a kávé volt. Annyira siettem, véletlenül a Te poharadba öntöttem.

Egymásra néztek, majd mindkettejük szája mosolyra perdült.

Tehát megtudhattuk ebből a meséből, hogy Baranyai Attila miért is szereti a kávé. Ez után az eset után soha nem ivott egy korty kakaót sem. Csakis a kávé issza. Naponta többször, nagyobb mennyiségben. Hol volt, hol nem volt, lehet, igaz volt, de most a mesének vége lett.

Hanyecz István (shf): Brazil kávé

Brazil kocsmában
brazil kávé szolgálnak
szép brazil lányok

kérek egy kávé
mondja a vendég szépen
szimplát vagy duplát

kérdezi a lány
cukorral vagy anélkül
habbal vagy tejjel

konyakkal kéri
nem csak hozza már kérem
ne csak kérdezzen

felforr a vérem
szamba ritmusát érzem
Na, végre itt van

illatát érzem
amikor brazil kávé
épp most szürcsölöm

György Emőke: „Alá szolgálja, mit parancsol?”

Úgy érzem, hogy szolga vagyok, a sors szolgálja. Merengve behunyam a szemem, és minden megváltozik egy időre... Előttem gőzölög a hűn áhított feketekávé kedvenc csészében hömpölyögve, hívogat. Még nincs ízesítve. A tálcán ott van minden: kiskanál, cukor, Coffeeta, minden, amivel én szeretem.

Csörömpölés hangjait hallom. Mi lehet ez? Tán valami ismét törik a kezem közt, ahogy lenni szokott...? Csak a kanál kezd önálló életre kelni, hanyagul nyújtózik egyet, majd felém fordulva szalutál, mint katona a parancsnoknak. Majd így szól:

- Hogy parancsolod a kávé? Ma én szeretnék kiszolgálni, mert most te vagy az úr, és én az alárendelted, a szolga. Átérzem a helyzetet, hidd el! Gondolkodni, elámulni sem maradt időm, mert ismét szólt:

- Mennyi cukrot kérsz a kávédba? - kérdezte kedvesen.

Elmondtam, és ő pontosan teljesítette is. A gőzölögő kávéba ugrott és a cukrot lassan, táncolva elkeverte, miközben mosoly ült végig szürke fényű arcán. Majd újra elém szökkent, és megint csak rám kérdezett készséggel:

- Coffeetát mennyit parancsolsz? Megteszek mindent, ha válaszolsz.

Lenyűgözve néztem, és egy fél kanállal abból is kértem. Tisztelgett, majd rohant, és a fehér porba zuhant. Azzal a kávéban landolt újra, és szteppelve kavarta össze a Coffeetát, akár Michael Flatley, a híres ír sztepper. Pár pillanat múlva elém került a kávé, Emő módra. A kanál kiszökkent a csészéből, és meghajolva így szólt:

- Egészségedre, úrnőm!

Elém állt még egy utolsót szalutálva nekem, majd dermedt hidegséggel hullott vissza a tálcára, a cukor és a Coffeeta mellé.

Megmosolyogtam, csukott szemem tágra nyílt, egyszerre rászzegeződve a kávécsészére, amelyben kihűlten várt a kávé. Szórakozottan kortyoltam egyet, de keserű íze fintort csalt arcomra. A kanál holtan feküdt, a cukor és a Coffeeta érintetlen volt mellette. Egy erőteljes hang szólt meg mellettem:

- Emő, ízesítsd a kávédat végre!

Csörömpölés hangjait hallottam, miközben anyum leteszi az üres csészéjét.

- Mibe gondoltál úgy bele, te lány? - kérdi kíváncsian.

- Csak elkalandoztam kicsit - válaszolom somolyogva.

Felveszem a tálcán fekvő kanalat, és átszellemülten ránevetek, ahogy nekifogok a kávé ízesítéséhez...

Szabó Edit Irma: Fekete korty

Ugyanolyan reggel, mint a többi.

Ébredünk.

Én, s a kávé csábító erői.

Amolyan világi hívság ez,

gőzölgő vágy, aromás illat.

Szenvedélyfüggő fekete korty.

A kávéfőzőm, Kalifa, ősrégi.

Nem kell nekem divatos kávégép,

úgyis elromlik, ha jön a vendég.

Legyen csak régi, múltidéző,

főzete pedig forró, erős.

Csészébe töltött zamatos ízvilág,

hőálló élvezet, írásra inspirál.

Az összes cseppje vérré válik bennem,

kezdődhet a nap, kontúros a reggel.

Pap Mária: Ha én kávé volnék

Ha én kávé volnék,

soha ki nem húlnék.

Forróságommal fölmelegítenék

minden fázó embert.

Lázammal égetném,

csókkal bélyegezném

bőrük bársonyát.

Lopnék piros rózsát
sápadt, sárga arcukra,
varázsolnék gyönyörű ragyogást
fáradt, szürke mosolyukba.

Minden álmoságot
tova, messze űznék,
ha én kávé volnék.

Ha én kávé volnék,
gyorsan párolognék.

Fel! Csak fel!

Mint halvány harmat reggel.

Nagy, fehér csend lenne,
barnán, zölden susogó lombok felett
lebegnék,

ébresztőt suddognék.

Adnám felhők azúrszépjét,
abba burkolóznék.

Szabadabban lennék,
ahol közel a nefelejcsszín ég.

Illó illatokkal

jól összemósódnék,
gomolyogva úszna
lila felhőkóktél.

Néznék az emberek
kíváncsi szemmel,
ejh, mi lehet ott fenn,
a fellegekben?

Sötét és jó szagú!

Sőt! Kávéillatú!

El sem hinnék,
kávéeső esne,

ha a felhő kirepedne!

Feketén permetezve
mindent belepne,
finoman,
lágyan,
kényeztetve...
Ez már aztán mindenkinek
megfelelne!
Mint „kék madár”,
ha szárnyal,
mindenki boldog lenne!
És a világ rózsaszín lenne!

Bubrik Zseraldina: A lelkem őrzője

Tudtam, ma még találkozni fogunk. Nem múlik el perc, hogy ne gondolnék Rád. Sajnos egy nap csak háromszor ízlelhetem meg forró, érzéki csóкод, mely tovább megy a torkomon keresztül a gyomromba. Érzéseim ritkán tudom eltitkolni. Nemcsak otthon, de bárhol megérezem illatod, egyszerűen nem bírok magammal.

A múlt héten bementem egy cukrászdába. Kikértem a kedvencem, majd azt mondták, pár perc után kihozzák. Direkt úgy ültem, hogy végignézhessem a folyamatot. A pultos, aki férfi volt, kibontotta a zacskót. Lassan a darálóba öntötte a kávészemeket, majd bekapcsolta. Régen hallottam a daráló hangját. Pár perc sem telt bele, amire készen lett, majd a kávéfőzőbe berakta az őrölt kávé. Következett a víz töltése. A végére csak a gép bekapcsolása maradt.

Először csend volt. Semmit nem hallottam. Egy kis idő után elkezdett halk hangot adni, majd egyre hangosabb lett. A végsípászó után visszatért a csend.

A pultos odament, elővette egy formás kávéspoharat, majd hozzákezdett szép lassan önteni a kávé. A kávé illata szép lassan odaért hozzám. Pár percre lecsuktam a szemem.

Kis csörrenésre ébredtem. A pultos a poharat tálcára tette, majd édesítőt rakott bele. Megfordult, elővette a tejszínhabot, a kávé felett, fejjel lefelé fordítva elkezdte lassan adagolni. Befejezésképpen picikanállal fahéjat szórt a tejszínhab tetejére.

A KÁVÉ... 1.

Nagyot nyeltem. Már alig vártam, hogy itt legyen velem. Csak ketten. Semmi és senki más.

A pincér kihozta. Ránéztem. Gyönyörű! Megkavartam és belekortyoltam. Isteni volt! Lassan kortyolgatva ittam, hisz több időt szerettem volna vele tölteni.

Györke Seres Klára: A kávé

Csészében illatosan
Gőzölög,
Hazája távoli,
Messzi föld.
Piros bogyóit
Gyengéd cserje
Ölelte, óvta,
Felnevelte.
Bíbor ruháját
Nap érlelte.
Majd szép
Zöldre színezte.
Emberek kezébe
Került,
S hőben keringve
Barnára sült.
Kisebb, nagyobb
Kávészemek
Puha zsákokba
Peregtek.
Születtek távoli
Földeken,
Utaztak hajókon,
Tengeren.
Polcokon.

Nincs hozzájuk
Hasonló rokon.
Porrá törik
Álmukat.
Feledik hazájukat.
Ám mégis
Hasznosak maradnak
Árasztva illatukat.
Édesen, keserűn,
Úznak álmot
Szemedből.
Kávészemnek
Ez a sorsa.
Nem gondolhat
Jóra, rosszra.
Ízesíti életedet,
Felfrissíti reggeledet.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Sorsdöntő kávé

Van olyan, hogy néha az embernek a sorsa egyetlen kávé múlik? Ha nem velem történt volna meg, lehet, hogy én sem hinném el...

2002 októberét írtunk a történet kezdetén. Én - mint a Bank sikeres csoporttagi termékértékesítője - épp akkor érkeztem haza Thaiföldről. A jutalomút után a biztosító - akinek a termékeit olyan nagy sikerrel értékesítettem a banki munka közben immár hatodik éve - fogadást rendezett a jól teljesítő kollégáknak és vezetőiknek. Ezen az összejövetelen vetítéssel egybekötött élménybeszámolót kellett tartanom az útról - aminek persze nem nagyon örültem, de mivel a régió igazgatóhelyettese kísért el, nemigen mondhattam nemet erre a hozzá érkezett felkérésre.

Az előadás előtt az első sorok egyikében foglaltunk helyet, miközben a főnöknőm arra kért, hagyjunk egy helyet üresen magunk között, mert oda a korábbi régióvezetőnk szeretne ülni. Visszakérdeztem:

A KÁVÉ... 1.

- Hogy lehet, hogy az igazgató úr nem a többi régióvezető között foglal helyet?

- Bizonyára nem tudod, de az új helyén elég sok a gond, azt mondta idejön inkább egy kicsit panaszkodni.

Ebben a pillanatban hozzánk lépett József, így a beszélgetés abbamaradt. A szünetben oda akartam menni a volt útitársaimhoz beszélgetni, de amikor felálltunk, az igazgató úr megkérdezte:

- Meghívhatom a hölgyeket egy kávéra? Lehet, hogy nem lesz olyan jó, mint amit a régi titkárnőm főzött - nyílt titok volt, hogy ha csak lehetett, a főnök előszobájában kávéztunk, mert tényleg szenzációsan finom kávékat tudott az asszisztense készíteni -, de szeretném hallani az otthoni pletykákat - mondta mosolyogva.

Ezután József elment megrendelni a kávé és a süteményt nekünk, Kinga pedig elkezdte mesélni, hogy milyen gondok vannak a másik régióban, és hogy a főnök új régiójában nem megy ám olyan jól az értékesítés, mint nálunk.

- Nem sikeresek? Hát adjál kölcsön neki év végéig, mi már úgyis mindennel megvagyunk - mondtam, de választ nem kaptam, mert időközben megérkezett az igazgató úr a tálcával, így Kinga hozzá intézte szavait:

- József, ha tudunk ezzel segíteni, Zsuzsa el tud menni év végéig dolgozni Hozzátok.

- Zsuzsanna, megtenné? Felköltözne Pestre a kedvemért? - és feleletet sem várva máris tárcsázta jelenlegi régióvezetőmet - aki éppen Párizsban tartózkodott -, hogy engedélyt kérjen tőle az átirányításhoz.

Ezután már gyorsan peregtek az események, és én egy hét múlva a Bank oktatási központjában kaptam egy lakószobát, ahonnan csak péntekenként tudtam hazamenni. Hét közben a régiót jártam - hogy József kérésének eleget téve oktassak, és mérjem fel: miért nem megy Budapesten és vonzáskörzetében a bankon belüli biztosításértékesítés. Év végére rájöttem egy súlyos visszaélés-sorozatra, amit épp az értékesítési osztályvezető helyettese és a privát banki tanácsadó követett el.

A régióvezető az utolsó náluk töltött munkanapon ismét meghívott egy kávéra, hogy megköszönje a munkámat, és felajánlotta: maradjak náluk, lássam el az értékesítési vezetői posztot ezután én.

Ekkor még nemet mondtam, hiszen bíztam abban, hogy odahaza is kinevezés vár - ahogyan azt év elején kilátásba helyezték a legjobban teljesítő értékesítési munkatársnak. Azonban ez csak ígéret maradt, és amikor a régióvezető úr telefonon ismét felajánlotta a lehetőséget, kértem egy nap gondolkodási időt, hogy megbeszélhessem döntésemet a családommal. A férjem a hír hallatára ezt válaszolta:

- Úgy gondolom, ha nekem tennének egy ilyen előnyös ajánlatot, te sem mondanál nemet. Vasút mindenütt van, így én és a fiunk ott is ugyanazt tudjuk csinálni, mint itthon, csak legfeljebb jobb gépekkel. Ezért te gyük inkább attól függővé, mint mond édesanyád. Ha ő is jönne velünk, akkor rendben van, vállald el.

Anyukám előbb meglepődött, majd megörült a változásnak: nyolcvan félé járt már, nem szeretett egyedül élni - bár csak kb. másfél kilométerre lakott tőlünk, de számára néha már ez is távolság volt. Így tehát azt mondta:

- Ha veletek lakhatok egy fedél alatt, akkor rendben van, adjunk el mindent, és menjünk oda, ahol ti boldogulni tudtok.

Óriási áldozat volt ez tőle, hiszen otthagya a megszokott életét: azt a néhány rokont, aki még élt a városban, az ismerős orvosokat, a boltost, akihez nap mint nap eljárt, a szomszédokat, akiktől segítséget tudott kérni apró-cseprő ügyekben... szóval a biztonságát - de ez akkor és ott még senkinek sem jutott eszébe.

Először egy többgenerációs házat akartunk venni a főváros vonzáskörzetében, majd amikor nem találtunk megfelelőt, építkezésbe fogtunk egy gyönyörű helyen, a Pilisben. Bő egy évvel az új munkakör elfogadása után elkészült a házunk, és november elején be tudtunk költözni. Az örömünk azonban nem sokáig tartott: december végén a vezérigazgató egyetlen tollvonással megszüntette azt a munkakört, amiért ezt az áldozatot vállaltuk, az általam úgy becsült régióvezető helyett mást nevezett ki - akinek viszont nem kellett a régi főnök „bizalmi emberei”. Bár munkát egy másik területen kaptam a régióon belül, az nem volt számomra olyan örömteli, mint a régi munkakör, és nem is fizetett olyan jól - ami viszont az építéshez felvett hitel miatt bizony elég nagy gondot jelentett.

De ez még nem minden: nagyon is igaz az a mondás, hogy „öreg fát nem szabad átültetni”. Édesanyám nem találta a helyét, elméje fokozatosan elborult, kórházba került, ahol tévesen gyógyszerelték - ami visszafordíthatatlan károkat okozott az egészségében - és mi tehetetlenül néztük, ahogyan folyamatosan leépül. Három évvel a költözés után eltemettük szegényt, és nekem örök lelkiismeret-furdalást jelent az ő gyors távozása.

Fiam a költözés folytán elveszítette azt a baráti kört, amelyben felnőtt, és nemigen talált magára itt, ezen az idegen helyen. Sok év eltelt azóta, hogy meghoztuk azt a döntést, de ő még mindig egyedül él, és én sokszor emiatt is hibáztatom magamat... ha én akkor azt a kávékat nem fogadom el, minden másként alakul!

György Emőke: Imádott feketém!

Minden érzékszervem a hatalmad alatt áll,
nem nehéz szeretni, te, csábító fekete,
könnyen leszel az ember végzete.

Zene füleimnek reggeli fortyogásod,
ha látlak közeledni felém kínálkozva,
Bőröm is megbizsereg borzongva.

Nyelvem, hogyha hozzád ér, feldúlt szenvedéllyel,
gyönyörrel mondom: - Imádott, csábos feketém!
Mindig csak jó nedűdet élvezném!

Őrült, vad szenvedélyemmé lettél mostanra,
izgat közeled, ízéd, illatod: mindened!
Lehangolt, bús a napom nélküled.

Fekete mámor, keserű bűbáj, szeretlek!
Nem jó sok belőled, de nem tudom megállni,
hogy léteimből ki tudjalak zárni...

Kutasi Horváth Katalin: Az előszobában

Az emberek mindenfélét képesek gyűjteni otthonaikban, és mindenfélét képesek kirakni a szobájuk falára... De még a legtapasztaltabb és legkülönlegesebb benyomásokat szerzett látogató is képes meglepődni néhány sajátos ötleten. Ám még ennél is sokkal érdekesebb, mikor az lepődik meg, aki maga rakta fel saját kezűleg azt a bizonyos furcsaságot... Hogy jelen esetben mit? Azt még nem árulom el!

Az ember - ha sokáig dolgozik, és nagyon benne van a munkában, például az írásban, akkor - nem szívesen hagyja abba, amit alakítgat. Végre ő formálhatja a dolgokat úgy, ahogy csak szeretné! Addig akarja körüljárni a témát, amíg még könnyen alakul valami belőle... Így aztán kimegy félig álmosan, ám igen elszántan a konyhába, hogy egy kávé főzzön magának... Ha most azonnal folytatnám a történetet, akkor hamar abba is hagyhatnám. Inkább elmondom, milyen szobáról is van szó, illetve, hogy hol van, azaz hol volt ez a helyiség. Nem, ez nem egy mese, hisz nagyon is valóságos a helyszín is, az esemény is.

Milyen jó lett volna, ha megtarthatjuk! Csak pár lépésre lenne most a munkahelyemtől. Akkor persze még nem errefelé tevékenykedtem... És nem akartam még külön költözni sem, pedig lassacskán megérett volna rá az idő. De ott volt nagynéném, aki mihamarabb szerette volna az örökség rá eső részét birtokolni, így bizony nem a praktikum és az ésszerűség állt a kényeszerű események hátterében, hanem a pénz. Olyan lakásról van szó, ahol van elég légtér, magas a plafon, így galéria is kialakítható benne, bele lehet verni a szöveget a falba, hisz jól megépített téglalapú épület ez, nem amolyan belga vasbeton, amibe még a fűrógép is meggondolja, hajlandó-e behatolni...

Mintha csak a múlt héten jártam volna ebben a megidézett lakásban... Vajon ki és hogyan él most benne? Számomra persze minden ugyanúgy maradt, mint akkor, gyerekkoromban. Akkoriban többször megfordultunk itt, az utóbbi időben viszont kizárólag a nagybátyám jött hozzánk. Az utóbbi időben? De hisz csaknem húsz éve halott!

A lényeg, hogy minden változatlan a gyermekkoromból megőrzött emlékeimben, pedig magam is részt vettem két évtizede a lakás kiürítésé-

ben, tehát pontosan tudom, hogy ezek a helyiségek nem lehetnek ugyanolyanok, mint egykor, nálam mégis minden visszapergetve megrekedt az idő egy pontján. Így nem lesz újabb karcolódás az antik szekrényen, se több por nem telepszik már a könyvespolcokra, nem sárgulnak tovább a falvédők sem, a dohányzó- és az íróasztal is ott áll a helyén, pedig ez utóbbi is képtelenség, hisz itt ülök mellette, s talán ez az asztal segít és kötelez, mikor írok. A megtartott hangulatképben most is ott lóg a mandolin a falon, pedig azokon a szomorú, üres napokon már csak a hült helyét láttuk, a hangszert elvitte egy „barát”, mint annyi minden mást... Egy barát azok közül, akiknek önzetlenül rendelkezésére állt ez a lakás több-kevesebb időre. Á! Most azt hihetné bárki, hogy a mandolin volna az a fura dolog a falon, amiről a történet előbb-utóbb szólni fog... Bizony nagyot téved, kérem szépen! Legfeljebb az a fura ebben az egészben, hogy miért hittem a mandolinra, hogy balalajka, mikor annak egész más az alakja...

Most is belépek nagybátyámhoz - aki remekül pengette ezt a hangszert, s aki egyébként jól szájharmonikázott is -, miután az ódon liftből kilépünk szüleimmel, és a körfolyosón megindulva becsengetünk hozzá. Meghalljuk bicegő lépteit, majd az ajtó üvegén át meglátjuk körvonalát is. Jellegetes hangján üdvözlő minket, és nemsokára egy kisszobában állok, ami igazából egy előszoba, hisz innen nyílik jobbra a konyha, s pár lépésre előre a dolgozó-, s egyben hálószoba, de előtte még a fürdőszobába lehet benyitni, úgy négy évtized távlatában. Nos, ez az a bizonyos - szobán és nem kacsalábon forgó - szoba!

Ebben az előszobában, ahol most is ácsorgok, nincs ablak, csak annyi fény van, amennyi beszűrődik az ajtó keskeny kis üvegén, illetve a nappaliból, ha nyitva van az ajtaja. Attus lakrésze ez. Talán másfél évvel idősebb nálam, és jó megörökölni néhány „kinőtt” játékát. Jó volt persze az úszógumi helyett a gumibelsővel lubickolni a stég körül, vagy kincset keresni és sátorozni vele, meg titkolózni a Duna-parton. Most azonban az ő szobájában vagyunk, illetve vagyok.

A bejárati ajtónak háttal ácsorgok, s nézem a képet a szemközti falon. Egy hatalmas nagy barnás folt éktelenkedik rajta! Hát ez meg mi a csuda?

Hogy mikor került ide a falra az az ember nagyságú Lenin-kép, nem tudom már. Nyilván később, mikor Atti felnőtt, s nem lakott már itt. Nos, elérkeztünk történetünk főszereplőjéhez. Nevezzük plakátnak, avagy poszternek, a lényeg, hogy egy betörő is megijedhetett volna tőle, ha nem tud róla, ha nem számít rá. Aki először lépett be ide, mindenképp meglepődött, tán össze is rezzent. Aki már többször járt itt, lassan kezdte megszokni. Néha mégis váratlanul érte a látvány az embert.

Nagybátyám már régóta együtt élt velem, nap mint nap többször is elment mellette, ránézett. Mikor hazajött, s belépett a lakásba, ő üdvözölte. Ekkor ugyanis már egyedül élt. Illetve a plakáttal. Hiába számított Lenin szinte családtagnak, amikor ezen a bizonyos - írással töltött - éjjelen, vagy tán hajnalon nagybátyám elgondolkodva lépdelt ki a konyhából lefőtt kávéjával a kezében, s dolgozószobájába tartott, vissza az íróasztalához, valahogy megfeledezett róla. Már épp a következő jelenet formálódott a fejében, és olyannyira meglepődött, mi több, megijedt az „idegentől”, a „betörőtől”, az illetlenül és illetéktelenül beállító kései „látogatótól”, hogy majdnem eldobta a kávésbögréjét, vagy tán el is dobta, csak még röptében ösztönösen elkapta, vagy tán el se kapta, csak nem tört össze... Vagy eltört? Annak tartalma mindenestre a falon, jobban mondva a plakáton kötött ki...

Tulajdonképpen már nem is volt szüksége a kávéra, mert mindezek után teljesen éberré vált, kiment az álmoság a szeméből, s mintha elvágta volna, elmúlt a fáradtsága. Talán hatásosabb volt ez a kis nem várt közjáték, mintha elfogyasztotta volna a kávéját. Mikor magához tért riadalmából, próbálta ugyan letörölgetni a barnaságot a képről, de nem sikerült. Az bizony ott maradt!

S hogy miért nem került le ezek után Lenin a falról? De hisz ott volt a helye! Nem ő, hanem a nagybátyám volt a hibás... Számíthatott volna a jelenlétére. Miért is feledkezett meg róla? Nem mentség az álomkór-ság. Az emberek mindenfélét képesek kirakni a szobájuk falára. Még a legtapasztaltabb és legtöbbet látott látogató is képes meglepődni néhány dolgon. De az, aki saját kezűleg rakja ki azt a bizonyos furcsaságot, az ne lepődjön meg rajta semmilyen körülmények között...

Mintha csak a múlt héten jártam volna a most megidézett lakásban. Pedig nagybátyám csaknem húsz éve halott! Azért kíváncsi lennék, mi van a kávéfoltos plakát helyén...

Baranyai Attila (Anisse): Lét-buborék 2016.09.01.

Érzéki illat,
szenvedélyes ízvilág -
isteni kávé

Jalcs Irén: Vallomás

Szeretlek, nagyon szeretlek. Irántad érzett szerelmem cseppet sem csökkent, mióta ismerlek, sőt évről-évre egyre hevesebb. Te vagy életem varázsa, minden napom csillogása.

Ó, hogy tudsz Te már az illatoddal is körbeölelni, vágyakat ébresztve bennem, hogy egyre közelebb lépjek. Ahogyan közeledek feléd, Te mint valami zenész, úgy játszod a szerelmes dallamot, hívogatva, hogy gyere, mert neked adom magam, ha Te is akarod. Kezem kissé megremeg, mielőtt megérintelek, mert egyre nő bennem a vágy, és érzem, akarlak, úgy, mint legutóbb, ami oly jó volt.

Ó, úgy szeretlek! Érted még a világ végére is elmennék. Oly szép minden nap, mert veled ébredek minden reggelen, és ettől válik széppé a napkezdés, mert erőt és hitet adsz, hogy kezdődik egy szép új nap.

Napközben is erővel töltesz fel, ha gyengülök, és benned soha nem csalódok, mert általad mindig új erőre kapok, hisz elhiszem még azt is, ami szinte lehetetlen.

Tudom, mohó vagyok olykor, mert még este is akarlak többször, még akkor is, ha sokan arra intenek, vigyázzak, mert a jóból is megárt a sok. Én ilyenkor jókat nevetek, mert butaság a mondat, hisz ami jó, az jó, ehhez kétség sem férhet.

Oly sok szép percet adtál már nekem az évek során, hogy én is igyek-

szem viszonzni ezt. Tejben fürdetlek néha, vagy habok közé rejtelek, de Te ilyenkor nem vagy valami boldog, mert azt mondd, úgy szeress, ahogy vagyok, és ne cicomázz fel engem! Nem is vitatkozom veled ilyenkor, mert valóban úgy vagy az igazi, ha nem takar semmi. Akkor látható és érezhető a benned lakozó erő.

Nagyon tudod Te, hogy hogyan kell egy nőt elvarázsolni még akkor is, ha nem vagy valami szép. Nem a külső szépségeddel nyered el a női szívet, de tudvalevő, hogy nem minden a szépség és a külső. Lehetnél szebb, ha kicsit színesebben öltözködnél, de Te mindig feketében vagy, de jó ez így, ahogyan van. Féltékeny vagyok, igen! Ezen érzés szülte az előző gondolatokat és a mohóságom, mert nem adlak másnak, megtartalak magamnak.

Oly sok közös emlékünk van már, hogy naplót is írhatnék róla, de nem teszem, mert megőrzők magamnak minden percet.

Szépek voltak az eddig veled töltött percek, és remélem, együtt leszünk még vagy száz évet.

Illatodat érzem ismét, és éled bennem a vágy, hogy csendes kis zugot találva elmerüljek az élvezetek világába az én örök szerelmemmel, a feketekávéval.

György Emőke: „Fekete gyönyör”

Őzike szemével tekint rám a kávé,
krémszínűvé, lággyá a Completa festi,
nem a sárgás, híg málé.

Ural - vágyva várja, míg vágyam érte forr,
selymes gőze azt súgja: - Tégy magadévál!
A gyönyör tárgya az orr.

Illata repít varázsos kábulatban,
elnyújtózik aromája garatomon,
még ott érzem torkomban.

Mert számba venni, ízlelni szinte képes!
Agyam aktív, adrenalinom a csúcson,
mint a lét: keserédes.

Koffein, koffein! - a gondolat visít,
minden nap többször pörgessen fel, vágyom rá!
Kérek csak még egy kicsit...

Sárváry Mariann: Kapszulás időutazás

Kedvenc városomban a múlt héten megnyílt a legmodernebb Nespresso kávézó. Szép, nyárvégi délután volt, amikor én is eljutottam, hogy kipróbáljam. Amint beléptem, azt láttam, hogy a falakat végig polcok borítják, a polcokon katonás rendben rengeteg színű kávékapszula várt a sorsára.

Leültem egy ablak melletti asztalhoz, ahonnan éppen ráláttam a Dunára. A folyó fenséges látványt nyújtott, meglepően zölden hömpölygött. Egy jóképű pincér felvette a rendelésem, a kínálatból - hosszas töprengés után - a lila színű kapszulát választottam.

A kávé illatos és kiváló aromájú volt, ahogy lenyeltem, éreztem, hogy furcsán forog velem a világ. Néhány másodperc múlva körülnéztem. Legnagyobb meglepetésemre ugyanott ültem, ugyanúgy ráláttam a békés arcát mutató Dunára, de sűrű cigarettafüst vett körül. Hangos kiabálásokat hallottam:

- Pincér! Egy feketét, egy doboz Figarót és egy kutyanyelvet kérek!
- Az élőkről vagy rosszat, vagy semmit!

Ahogy a ködszerű füstöt lassan megszokta a szemem, láttam, hogy a kutyanyelven, azaz a cégjelzéses papíron a Bristol kávéház felirat olvasható.

A mellettem lévő asztalnál két szép nő beszélgetett. Egyikük szecseszsiós mintájú hajpánttal szorította le barna haját, kezében vékony szipka égett. Révedező pillantással nézett ki az ablakon, miközben ezt sóhajtotta:

- Dide megint egész éjszaka dolgozott - s kezével a nyakában lévő fehér gyöngysorral babrált.

Hiszen ő Harmos Ilona! - nyilallt belém a felismerés. Mellette Böhm Aranka igazgatta frissen fodrászolt bubifrizurás haját!

Micsoda szerencse, hogy a lila kapszulát választottam. Most már értem, miért reklámozták olyan hevesen ezt az új kávéházat! Nemcsak jó kávét ihatsz, hanem időutazásban is részesülhetsz.

Nocsak, ott a sarokban Babits ül papírja fölé görnyedve, szorgalmasan rója a sorokat, miközben néha áthúzásokat csinál. A hamutálat már régóta nem vitte el előle a pincér.

Egyre kíváncsibban nézek körül, tovább hallgatom szomszédaim párbeszédét.

- Holnap elmegyünk a Dunakanyarba fürdőzni. Dide szereti a vizet.

- Én inkább az Orfeumba mennék, de van egy vacsorameghívásunk is.

- Nagyságos asszonyom, telefonhoz hívják. Legyen olyan szíves odafáradni a készülékhez! - mondta udvariasan a pincér.

Gondoltam egy merészet, s odaintettem őt az asztalomhoz.

- Egy feketét és egy kutyanyelvet kérek!

A fiatal férfi elkerekedett szemekkel nyugtázta szokatlan öltözékeimet. Térült-fordult, s hozta a feketét, ahogyan illik: ovális tálcán egy pohár vízzel és egy étvágygerjesztő aprósüteménnyel.

A kávé szokatlanul erős volt, annyira, hogy ereje visszapenderített a XXI. századi Nespresso kávézóba. Asztalomon egy Bristol kávéház feliratú levélpapír feküdt. A füst eltűnt, a zajok megváltoztak, csak a Dunára néző pazar kilátás maradt változatlan.

Mikor magamhoz tértem, első gondolatom az volt, milyen jól is választott Kosztolányi feleséget. Szívesen élnék köztük az 1920-as években. Folyton jazzt hallgatnék és charlestont táncolnék.

Legközelebb azonban a kék kapszulát választom, az a hatvanas évekbe repít vissza. Kipróbálom azt a híres szimpla kávét üvegpohárban alpakka kiskanállal, miközben a Jamaikai trombitást fogom hallgatni.

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

Kutasi Horváth Katalin: Az ültetvényeken túl

Hangot hallok, vagy képzelem?
Megszólt a kávészemem:
- Piros, érett maggá lettem,
Szemeimet szüretelted.
(Nem voltam rest, válaszoltam,
Alighanem magam voltam...)
- Tüzes, izzó maggá lettél,
A lábamról le is vettél.
- Kézzel szedtél, ünneptél,
Tisztítottál, érleltél.
- Leszedtelek, ujjongtam hát,
Ünnepeltem tegnapot, s mát.
- Kiterítve szárogattál,
Húsomról is leszaggattál...
- Megtisztítva érleltelek,
„Száradj gyorsan!” - kérleltelek.
Húsodat is leszaggattam,
Kicsiny tested még nyaggattam...
- Babszememet lehántoltad,
Szimatoltad, megkóstoltad.
Szállítottál, megpörköltél,
Mindeközben még flörtöltél!
- Illatodat szimatoltam,
Szemecskéid szállítottam.
Flörtöltünk is egyre-másra,
Fittyet hánytunk a világra.
- Rájöttél, hogy milyen vagyok:
Finom ízem és zamatom,
Megkóstolhatsz, Neked hagyom!
- Szopogatlak, ízlelgetlek,
Dédelgetlek, szeretgetlek...
- A klímát is óvjad, kérlek,

Nem lehet így több termésem,
Drága leszek, amíg vagyok,
Egy-két magot azért hagyok...
- Megtartalak, édes kincsem!
Nem ismerem e szót: „nincsen”.
Tudom, nem teremhetsz máshol,
Nélküled keljek az ágyból?
- Serkentgetlek, ébren tartlak,
Koffeinnel felizgatlak...
Hogyha kókadoznál tétlen
- Miért is vagy ily' idétlen -,
Felpezsdítem véred, ne félj,
Lustálkodást ne is remélj!
- Éppen ezt akartam kérni...
Aranyárban kell majd mérni?
- Pörögni fogsz, megígérem,
S egyelőre... nincs még végem!
(Nem nyugtatott meg e beszéd,
Érzem én, hogy nagy a veszély!
Használhatunk trópusokat*,
Izzasztjuk a pólusokat,
Kávém trópusokon érik,
Reggelente sokan kérik!
Éber leszel, józanná tesz,
Akkor is, ha nem vagy vátesz!)

* költői képek

Lám Etelka: Kávézunk

Aromás feketekávé illatát hozta felénk az élénk szél, amit a drága
édesanyám hívogató, csengő hangja kísért.

Kertünk festői látványa megigézett, amikor kitekintettem.

Első gondolatom az volt: Íme, eljött az Ősz piktora, hogy megfesse a
falombok ünnepi ruháját, mielőtt a zord Tél beköszönt.

A KÁVÉ... 1.

Időnként a heves szél felkapta a faleveleket, jól megforgatta azokat.
Majd egy ideig megszédülve, tétován lebegtek és csendesen lehulltak a verendánk padlójára.

Az aranyszínű, rozsdás falevelek egy része, mint egy hímzett terítő, szétterült a kis kerek asztalunkon a forró kávé mellé.

Anyám és én összeölelkezve üldögéltünk a lócán.

Elmerengve beszélgettünk a régi időkről, kóstolgattuk a gőzölgő, finom kávé és a meleg fonott kalácsot.

Mire a kávékat elfogyasztottuk, be is esteledett, és a hold ezüsthénya világította be a kiskertünket.

A múltnak apró, visszaidézett képei egymás után tűntek el az örök csend birodalmában.

Kezünket összekulcsolva szótlánul sétáltunk be a házba.

Golán Angéla Gabriella: Reggel

Ébredésem mostoha,
s csak erős kávé illata
csalja elő arcomon
bárgyú, fáradt mosolyom.

Testemen most átszalad
az áldott koffeinadag,
s már érzem gyomrom melegét,
bár fejem üres, mint a lég.

Magamhoz térek csendesen,
s ki éppen most kelt fel velem,
csak néz sután, és tudja már,
jobb, ha türelmesen vár!

A bögre újra megtelik,
s a gőz pillámra költözik...
Egy perc csupán, s már indulok...
A hétköznapi rabja vagyok!

Keszy-Harmath Dániel: Habos kávé

Jól indul a nap:
Krém-es-habos élvezet,
ez a te kávéd.

Balogh Veronika: Utolsó kávé

Bűnös éjszakák elfáradt virága toporog a kocsmá bejáratánál. Asztalhoz botorkál, beomlik egy rozszant bambuszlábú székre. Fejét tenyerébe, tenyerét állához támasztja. Fáradt lábát nyújtja, derekát görbíti, a semmibe bambul, majd szemét lesüti.

Penderül a pincér, vállát kocogtatja: mit akar rendelni, ő csak azt firtatja. Felemeli lassan pilláit a kokott, ajaka lefittyed, s magában háborog.

„Mért nem hagynak békén meghalni itt, nyomban? Meddig bírhatom még bennül nyomoromban? Jaj, csak az a gyerek meg félbalga nagyanyám ne lenne, mennyivel könnyebben válnék meg ettől az átkozott világtól! Mit vétettem, Isten, miért nem szánsz végre? Hiába sikoltom kínomat az égbe?”

- Egy kávé - mormolja, majd újra leroskad az asztalra s magába fáradtan, bennultan.

Pincér térül-fordul, kávé az asztalon. Maga elé mered a fásult kokott. Kiegetett lelkében felvillan a vágy: utolsó szerelmét hívja - a Halált. Táskájába nyúl, csomagocskát szorít apró, remegő kezében, port kávéba szór...

Feltekint, körülnéz, magába szippantja a kocsmá súlyos bűzét, lámpa remegő fényét, iszogató ember-árnyak lehangoló képét. Kanalát kávéjába ejti, keze megáll a csésze fölött egy pillanatra, mintha tétovázna.

De nem! Határozottan kezdi kavargatni, majd csészéjét két kézre fogva szájához emeli... Mielőtt meggondolhatná magát, italát hirtelen felhajtja, nagyot nyel, s leteszi csészéjét sóhajtvá.

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a

http://poeta.hu/ingyen_oldal

Dobó Georgina: Kávézacc reggel

Friss kávénk zaccos illata ébreszt.
Elrohadt szerelmünk.
Szerettünk?

Jalcs Irén: Macikávé

Én már akkor is szerettem a kávé, mikor kicsi voltam, de
akkor a felnőttek eltiltottak tőle.
„Nem neked való” - mondták, de Ők az egyik kávé a
másik után itták.
Nem tetszett ez nekem és hisztizni kezdtem, mert ettől
legalább egy korty kávé reméltem, de hiába,
nem hatott a hiszti, mert csak szavakat kaptam kávé helyett.
Olyanokat, hogy „nem gyereknek való”, meg azt, hogy
„a kávé mérge”.
Na, ezeken kicsit ki is akadtam, mert ha mérge, akkor Ők
miért isszák, és még erre mondják, hogy a felnőttek
okosak és bölcssek...
Azért hisztimnek volt kis eredménye, mert macikávé kaptam
feketékávé helyett cserébe.
„Kávé, kávé” - mondta Nagyanyám, de ezt komolyan Ő sem gondolta,
mert az Ő kávéja fekete volt és erőt sugárzó, míg az enyém
tejes és vizes.
Na, ilyenek a felnőttek!
Egyszer én is felnőtt leszek, meglátjátok, és akkor dupla vagy
tripla kávé iszok, szóltam sértődötten, és alig vártam, hogy
a tizennyolcat betöltsen.
Akkor a maciskávébőgrét a sutba dobtam, és a tripla kávé
meg is ittam.
Fel is pörgetett rendesen, de azóta is szeretem.

***

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
